

жанитѣ калпимявки и очила, които едвамъ сега се сѣти да отпусне.

Кандовъ пакъ протестира за това насилие надъ личността му, въпрѣки всека справедливостъ.

Онѣ-башиятъ, позачуденъ, попроси одного да му прѣведе думитѣ на тоя разсърденъ челебия.

— Кажи пакъ, Кандовъ, азъ да разправя на ефендието, рече му Бенчо Дермантъ, по-вѣщъ въ турския языкъ.

— Кажете му, моля ви, подзе Кандовъ, че моята лична неприкосновенность, моето най-скжно човѣшко право, въпрѣки всека законность и справедливи основания...

Бенчо Дермантъ му махна съ ржка отчаянно:

— Та такива думи нито ги има на турски! Остави се, бе Кандовъ!

Метохътъ най-послѣ се освободи отъ неприятнитѣ гости, които отидохъ да разровятъ градеца и околността му.

XXVII.

С К И Т Н И К Ъ .

Присѣтствието на духа му и тоя пхтъ спаси Огнянова.

Кога излѣзе извънъ града, първата му грижа бѣше да притули въ единъ храсталакъ камилявката и кожуха попки.

Снѣжната фжртуна, която му помогна да мине невиденъ прѣзъ заустѣлитѣ улици, тука бѣше още нбсилна. Планинскитѣ вѣявици фучахъ; гърбътъ на Стара-Планина бѣше посипанъ, като съ соль. Полето, безлюдно и мъртво, добиваше безнадѣжно печаленъ видъ подъ сивата си ледна плащаница. За щастие, ненадѣйно слнчице проби облацитѣ и пекна топло надъ измръзнхлата природа.

Огняновъ вървѣше на западъ, безъ пхтека, прѣзъ лозята, просѣчени отъ долове и прѣсѣхнхли потоци. Въ едно прикрито мѣсто той сѣдна да почине и да помисли